

være uden Betænkelighed at lade Nationalbanken gaa til en endog meget betydelig Udvidelse af den nuværende Seddelmængde.

I øvrigt skal jeg slutte mig til de Bemærkninger, der faldt fra de ærede foregaaende Talere om, at det vilde være det korrekteste ikke at give Lovens Gyldighed en ubestemt Tidsfrist og lade Sagen hero paa en rent administrativ Foranstaltning, men at sætte en Tidsfrist ind i Loven og altsaa lade Lovgivningsmagten træde i Virksomhed, naar Forholdet kan reguleres paa normal Vis.

Maa jeg endnu sige i Anledning af en Bemærkning, som kom fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Sigvald Olsen) om Nationalbankens Diskonto, at naar Valutaforholdene er saaledes, som jeg har nævnt, saaledes altsaa, at hvis Nationalbanken i dette Øjeblik var nødt til at indløse sine Sedler, vilde Guldbeholdningen simpelt hen blive tømt, er det for mig Bevis paa, at Nationalbankens Diskonto ikke kan siges at være overdreven høj.

Finansministeren (Brandes): Den Henstilling, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har rettet til Finansministeren, og som er tiltraadt af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), kan jeg meget vel tiltræde. Der vil fra Finansministerens Side intet være til Hinder for at begrænse Loven. Naar det ikke er sket i Lovforslaget om Nationalbankens Seddelindløsning, er det egentlig kun af den Grund, som jeg ogsaa nævnte, at det var saare vanskeligt at sætte en bestemt Tidsbegrænsning ind i Lovforslaget, og dernæst ogsaa af den Grund, at det var unødvendigt at ulejlige Rigsdagen hyppigt for en saadan Lovs Skyld, og hvis man satte Tidsfristen kort, vilde man let kommet til at gøre det. Endelig tør jeg maaske henpege paa, at i det Lovforslag om Reservefonden, som er fremsat af mig, og som er vedtaget af Rigsdagen, findes ingen Begrænsning, men man er gaaet ind paa, at denne Lov bliver sat ud af Kraft ved kongelig Anordning. Der var altsaa et Fortilfælde. Men, som sagt, ønsker man, at der skal være en Tidsfrist, er der naturligvis intet til Hinder derfor. Hvis jeg kan gaa ud fra, at det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nævnte, at man sætter Tidsfristen til den 15. Januar, vinder almindelig Tilslutning, skal jeg til anden

Behandling stille Ændringsforslag, hvorved dette Ønske imødekommes.

Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) nævnte de Smaasedler, som til Dels er udstedte eller vil blive udstedt af Nationalbanken, og det ærede Medlem mente, at Nationalbanken vilde have en Fortjeneste derpaa, som det var rimeligt kom andre end selve Banken til gode. Jeg maa derved sige, at det er ikke ret vel muligt i Øjeblikket at vide, hvorledes dette Beløb, hvis der bliver et saadant, vil forme sig, og hvornaar det overhovedet vil foreligge paa en saadan Maade, at man kan dømme om dets Størrelse. Thi hvor naar vil disse Sedler blive indløst af Banken, og hvor naar vil det kunne konstateres, om Folk vil gemme dem som Erindingstegn eller aflevere dem? Først naar dette Spørgsmaal kan afgøres, vil det kunne vise sig, om der virkelig er en saadan Fortjeneste for Banken derved, at Sedlerne ikke kommer igen til den. Jeg tror, det vil være umuligt at bestemme, at denne formodede Fortjeneste skal gaa til de arbejdsløse, man kan maaske haabe, at der til den Tid, da en saadan mulig Fortjeneste vil komme til at foreligge, ikke vil være arbejdsløse. Jeg kan i alt Fald ikke være med til nu at tage Bestemmelse om Anvendelsen af denne i Udsigt stillede Sum.

Dernæst talte det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds om de københavnske Bankers Stilling med Hensyn til Laangivning. Finansministeriet har ikke direkte Indflydelse paa, hvorledes de københavnske Banker stiller sig. I det højeste er der mellem Staten og Nationalbanken en direkte Forbindelse, og det var, tror jeg, egentlig ikke nærmest Nationalbanken, det ærede Medlem tænkte paa. Nationalbanken gør ikke og har ikke gjort synderlig mange af den Art Forretninger, om end i Øjeblikket alt flyder hen til Nationalbanken, idet det er den sidste Instans, kan man sige, hvortil alle Banker og Laan kommer hen. Men den Gang Pengene blev taget meget rigeligt ud af Bankerne, var det vanskeligt at anmode dem om at stille sig imødekommende overfor nye Laan, det var ikke Øjeblikket, hvor man med Rette kunde henvende sig til dem om at laane yderligere ud af deres Midler. Hvis Midlerne nu gaar ind igen, vil jeg anse det for sandsynligt, at Bankerne vil stille sig imødekommende overfor sunde Forretninger, og jeg skulde antage, at en Forhand-